

Arrest

nr. 61 640 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DEN HAUTE en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Iwaro-Oka (Ondo State). U bent een etnische Yoruba en een christen van de pinksterbeweging. U woonde samen met uw vrouw en drie kinderen in Ibafo (Ogun State), werkte als automecanicien en was zaakvoerder van een eigen atelier in Ogba Ikeja (Lagos State). Op 2 juli 2010 bracht een klant van u, kolonel (I.), zijn wagen ter reparatie naar uw atelier. Toen u zich de volgende ochtend klaarmaakte om naar het atelier te vertrekken, kreeg u telefoon van politieagent (S.), een andere klant van u, die u informeerde dat de wagen van kolonel (I.) was gestolen en hij samen met de politie in het atelier was. U stelde voor om de diefstal te rapporteren in het politiekantoor in Ibafo maar (S.) raadde u dit af, aangezien u als hoofdverdachte meteen zou worden opgesloten. Later die dag belde (S.) opnieuw om te zeggen dat uw leerjongens (If.) en (Se.), die aanwezig waren in het atelier, door de politie waren opgepakt en later naar de legerkazernes waren gebracht. Kolonel (I.) had de politie de opdracht gegeven om u

te zoeken. Op 5 juli 2010 zei (S.) dat de situatie zeer ernstig was en u thuis niet veilig was. Jullie gingen samen naar het dorp Oke-Ara waar u onderdook bij familie. De politiemannen kwamen naar uw huis om u te zoeken. Uw vrouw werd evenwel niet opgepakt omdat ze zwanger was. (S.) besloot dat het om veiligheidsredenen beter was dat u het land zou verlaten en regelde uw vertrek. Op 9 augustus 2010 bracht (S.) u naar de luchthaven, waar hij u voorstelde aan een smokkelaar genaamd Chief (A.). Dezelfde dag reisde u naar België waar u op 10 augustus 2010 aankwam. U vroeg op 10 augustus 2010 in België asiel aan.

B. Motivering

U verklaarde Nigeria te hebben verlaten omdat u vreesde gedood te worden door kolonel (I.) en de door hem ingeschakelde politie, omdat u er (onterecht) van verdacht werd zijn wagen te hebben gestolen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 5 januari 2011, hierna CGVS, pp.4-5), maar volgende bedenkingen kunnen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het niet doorleefd overkomt dat u niet alle middelen heeft uitgeput om de onterechte beschuldiging van diefstal te ontcrachten.

Immers, u besloot onder te duiken en het land te verlaten op advies van politieagent (S.) (CGVS, p.6). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u een belangrijke mogelijkheid om uw onschuld te bewijzen ten aanzien van uw vervolgers ontbenut liet. (S.), die zelf bij de politie hoorde (CGVS, p. 4) en die - gezien hij in detail op de hoogte was van uw situatie en de acties die de kolonel en de politie tegen u ondernamen (CGVS, pp.4-6) - meer dan waarschijnlijk een bevoorrechte positie bekleedde in uw zaak en bij de veiligheidsdiensten, had in principe uw onschuld kunnen bepleiten. Aangezien er verder geen bewijs of motief was voor uw betrokkenheid bij de diefstal had dit verdere vervolging kunnen voorkomen (CGVS, p.5-6). Daarenboven hadden ook uw vrouw en mogelijk nog andere personen kunnen getuigen dat u de nacht van de diefstal in uw woonplaats in Ibafo was en niet in het atelier in Lagos (CGVS, p.4). Gevraagd waarom de bevriende politieman u niet kon verdedigen tegenover de politie of het leger zei u dat hij niet uw vriend is maar uw klant en hij u enkel hielp omdat u af en toe gratis reparaties leverde voor zijn wagen (CGVS, p.6). Het is evenwel bevreemdend dat iemand die uw vriend niet is en u enkel helpt omwille van enkele gratis reparaties, dergelijke risico's zou nemen om u uit de handen van de politie en de kolonel te houden en bovendien uw reis uit Nigeria regelde en vermoedelijk ook bekostigde (CGVS, pp.5-6).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten verder ondermijnd door onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen.

Zo verklaarde u dat u van agent (S.) vernam dat de wagen gestolen was en de kolonel de politie had ingeschakeld. Het is evenwel opmerkelijk dat uw leerjongens, (If.) en (Se.) u niet eerder hadden ingelicht. Zij waren immers in de workshop op het moment dat de kolonel zijn wagen kwam ophalen (CGVS, p.4). Men zou dan ook verwachten dat zij de diefstal al eerder hadden opgemerkt en ze u daarop verwittigd zouden hebben.

Vervolgens beweerde u dat enkel u verdacht werd van diefstal en niet (If.) en (Se.). De reden van hun arrestatie was volgens uw verklaringen dan ook niet het feit dat ze verdachten waren inzake de autodiefstal maar louter het gegeven dat de politie u niet kon lokaliseren (CGVS, p.5). Gezien er verder geen bewijzen of motieven waren zou men nochtans verwachten dat de politie evenveel redenen had om u te verdenken dan ze had om uw vaste werkkrachten te verdenken.

Indien de kolonel en de politie daadwerkelijk onmiddellijk u als de enige verdachte in de zaak beschouwden, is het overigens merkwaardig dat men slechts dagen of weken later (u kan zich de precieze datum niet herinneren), toen u reeds in Oke-Are ondergedoken zat, een eerste keer naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS, p.6). Uw verklaring dat ze niet wisten waar u woonde (CGVS, p.6) is bovendien weinig plausibel aangezien men toegang had tot de gegevens van uw onderneming en bovendien de omgeving of uw leerjongens hierover konden ondervragen.

Uit dit alles blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met kolonel (I.) niet erg overtuigend zijn en dat – zelfs al ze overtuigend zouden zijn – u niet alle mogelijkheden in Nigeria heeft uitgeput om uw onschuld te bewijzen in deze zaak en aldus een oplossing voor deze problemen te vinden.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande motivering niet. De brief van uw broer (Au.) (dd. 2 januari 2011) stelt dat de kolonel na uw vertrek reeds verdere pogingen heeft ondernomen om u te vinden en uw vrouw en kinderen daarbij

gevaar lopen. Dergelijke documenten zijn evenwel precair van aard daar zij vaak een "gesolliciteerd" karakter vertonen en kunnen bezwaarlijk als een objectief bewijs worden beschouwd. De trouwakte en huwelijksfoto's tenslotte, bevatten informatie over uw identiteit en burgerlijke stand, waaraan hier niet meteen getwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt, aangaande het motief dat het niet doorleefd is dat hij niet alle middelen heeft uitgeput om de beschuldiging van diefstal te ontcrachten, dat S. hem hielp omdat deze over interne informatie beschikte dat de kolonel geen intentie had om hem aan een eerlijk proces te onderwerpen doch enkel wraak wilde voor het verlies van zijn wagen. S. hielp verzoeker om zijn leven te sparen en liep daarbij zelf gevaar. Dit wordt bevestigd doordat zijn broer trachtte te achterhalen waar S. zich nu bevindt maar slechts vernam dat deze persoon werd overgeplaatst naar een ander politiekantoor. Men kan het rechtssysteem in Nigeria niet vergelijken met dat van een democratisch, westers land. In Nigeria kan een persoon worden opgesloten zonder aanklacht, procedure of veroordeling. Indien een procedure volgt is er geen garantie op een eerlijk proces. De politie foltert en vermoordt mensen op straat of binnen de gevangensmuren zonder gevolg. Bovendien heeft een kolonel de macht om mensen op te sporen via de lokale politie. Zelfs de politie zou verzoeker niet kunnen helpen. Ter staving van dit alles verwijst verzoeker naar algemene informatie van Amnesty International en Human Rights Watch en naar internetartikelen die de ernst van de situatie specifiek voor Lagos benadrukken, de plaats waar hij vroeger woonde en zijn beroep uitoefende. Uit deze informatie blijkt dat het onmogelijk was om zijn onschuld te bewijzen in een procedure die respect voor zijn rechten kan garanderen. De kolonel heeft veel macht en de politie zal doen wat deze opdraagt. Het rechtstelsel in Nigeria werkt zo dat een verdachte gevangen kan worden gezet zonder aanklacht, procedure of veroordeling. Hetzelfde geldt voor de afwezigheid van enig bewijs. De overtuiging van de kolonel is voldoende voor een veroordeling. Bovendien blijkt uit het feit dat verzoekers twee leerjongens naar een legerkazerne werden gebracht en nadien niets van hen meer werd vernomen dat de kolonel het recht in eigen handen nam en geen verantwoording moet afleggen over het lot van beide jongens.

Omtrent het motief dat het bevreemdend is dat S. zulke risico's zou nemen om hem te helpen, merkt verzoeker op dat het begrip 'vriend' verschilt in de westerse opvatting en de Afrikaanse. Personen die men in Nigeria beschouwt als vriend worden in het Westen niet noodzakelijk als dusdanig beschouwd. De politieagent weet hoe het eraan toegaat in vergelijkbare gevallen en wou daarom verzoekers leven sparen. Het is verzoeker onduidelijk hoe zijn reis uit Nigeria werd bekostigd. Bovendien werd S. overgeplaatst en weet verzoeker niet waar deze persoon zich bevindt.

Verzoeker merkt nog op dat de situatie anders zou zijn indien hij moslim was. De kolonel is moslim en als een niet-moslim een moslim beledigt mag deze volgens zijn geloof die persoon vermoorden. De kolonel wist dat verzoeker geen moslim was nu zijn naam en gedrag duidelijk maken dat hij christen is.

Dat zijn leerjongens hem niet eerder op de hoogte brachten kan verschillende redenen hebben. Het is mogelijk dat hun belkrediet ontoereikend was om hem te bellen. Een tweede mogelijke oorzaak kan zijn dat de politie ter plaatse was voor de leerjongens aankwamen omdat de diefstal gebeurde op zaterdag zodat zij mogelijk wat later kwamen. De kolonel had aangekondigd dat hij zijn wagen zou komen halen zodat dit kon zonder dat er iemand aanwezig was.

Dat de politie enkel hem verdacht en niet zijn leerjongens wijt verzoeker aan het Nigeriaanse rechtssysteem. Er is een pikorde van verdachten bij een diefstal. De eigenaar van de garage is de eerste in die pikorde en wordt verantwoordelijk gesteld. Pas indien deze niet kan worden ingerekend worden de leerjongens gearresteerd. Verder is het in Nigeria zo dat indien de persoon die verantwoordelijk is verdwijnt de politie ook genoegdoening zal nemen met een familielid.

Verzoeker stelt dat hij zijn huis reeds verliet op zaterdag 3 juli 2010 en de zaterdag en de zondag niet naar huis terugkeerde uit schrik te worden opgepakt. De politie kwam pas later omdat zij niet wist waar verzoeker woonde. Hij woonde voordien in Lagos en de politie ging datzelfde weekend nog naar dit vorige huis. Toen zij ontdekte dat hij daar niet was, kwamen zij via zijn leerjongens te weten waar hij wel woonde en kwamen zij naar zijn verblijfplaats. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) stelde ten onrechte dat de politie toegang had tot de gegevens van verzoekers onderneming. Verzoeker wijst opnieuw op het verschil tussen de westerse samenleving en een land als

Nigeria. In Nigeria bestaan geen officiële documenten omtrent de werkplaats. Iedereen kan een handel opzetten in om het even wat zonder dat daar officiële documenten voor nodig zijn. Evenmin bestaan adreslijsten in Nigeria waar men zich moet registreren wanneer men verhuist. Bovendien vernam verzoeker dat de politie naar automecaniciëns in de buurt ging en dus een heus buurtonderzoek deed. Verzoeker verwijst naar een arrest van de RvV van 14 december 2007 omtrent de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af betreffende de personen die volgens zijn verklaringen bij het CGVS voor hem werkten, ingevolge de diefstal van de wagen van de kolonel werden gearresteerd en werden overgebracht naar een legerkazerne. Bij het CGVS stelde verzoeker immers dat If. en Se. twee verschillende personen zijn en dat de ene drie jaar en de andere twee jaar voor hem werkte (administratief dossier, stuk 3, p.3; zie ook handgeschreven tekst bij gehoorverslag met melding "If. and Se"). Blijkens zijn verklaringen in de vragenlijst is If. Se. echter één en dezelfde persoon, daar waar hij verklaarde: "(If. Se.) was mijn meestergast (...) Op dezelfde dag kwam de soldaat zijn wagen terughalen, maar toen hij zag dat deze gestolen was, besloot hij om mijn meestergast te arresteren" (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2).

Daarenboven legt verzoeker incoherente verklaringen af omtrent de aanwezigheid in zijn atelier op het moment dat de kolonel zijn wagen kwam ophalen. Bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd: "Was er iemand anders in het atelier toen hij auto kwam halen?", waarop hij eenduidig antwoordde: "(If.) en (Se.) waren daar" (administratief dossier, stuk 3, p.4). In onderhavig verzoekschrift wijzigt verzoeker, geconfronteerd met een negatieve beslissing die terecht vaststelt dat het in het licht van deze verklaring opmerkelijk is dat zijn leerjongens hem niet eerder zouden hebben ingelicht van de diefstal, echter zijn eerdere verklaringen en oppert hij als mogelijke verklaring dat zijn leerjongens nog niet in het atelier waren wanneer de kolonel zijn wagen kwam halen (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.8).

Voorts motiveert de commissaris-generaal met recht dat het niet aannemelijk is dat de politie verzoekers leerjongens zou hebben gearresteerd louter omdat ze verzoeker niet konden vinden en dat zij niet werden gezien als verdachten (administratief dossier, stuk 3, p.5). De politie had immers, te meer daar er voor het overige geen bewijzen of motieven waren, evenveel, zo niet meer, reden om verzoekers werkkrachten te verdenken dan verzoeker zelf. De algemene en ongefundeerde bewering dat dit te wijten zou zijn aan het rechtssysteem, dat er een pikorde is en dat de eigenaar steeds eerst verantwoordelijk wordt gesteld, is geenszins aannemelijk en wordt niet hardgemaakt aan de hand van enig begin van bewijs.

Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent hetgeen hij deed nadat hij werd verwittigd van de gebeurtenissen in zijn atelier. Bij het CGVS verklaarde hij: *"Ik was bezorgd en bleef thuis, de hele zaterdag. Op zondag ging ik naar buiten, maar bleef in de buurt. Op maandag vijf juli verliet ik mijn huis (...)"*. Tevens preciseerde hij uitdrukkelijk dat hij wachtte tot maandag omdat de politie op zaterdag nog niet wist waar hij woonde (*ibid.*, p.4, 6). In het verzoekschrift (p.8) stelt hij echter dat hij zijn huis reeds op zaterdag 3 juli 2010 verliet en dat hij de zaterdag en de zondag niet terugkeerde naar huis uit schrik dat hij opgepakt zou worden.

Daarenboven beweerde verzoeker dat hij van zijn vrouw vernam dat de politie hem thuis zou zijn komen zoeken toen hij reeds was gevlucht en verbleef in Oke Aru doch kwam hij, gevraagd wanneer zij kwamen, niet verder dan te stellen: *"Dat weet ik niet maar ze kwamen"* (administratief dossier, stuk 3, p.6). Bovendien motiveert de commissaris-generaal in dit kader met recht dat het niet aannemelijk is dat de politie, indien deze verzoeker daadwerkelijk als enige verdachte in de zaak beschouwde, hem slechts na enkele dagen of weken bij hem thuis zouden zijn komen zoeken (*ibid.*, p.6). Verzoekers verklaring dat zij niet wisten waar hij woonde wordt daarbij met recht niet plausibel geacht nu zij beschikten over de gegevens van zijn onderneming, zijn naam en zijn leerjongens hierover konden ondervragen. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat men niet wist waar hij woonde en stelt dat hij voordien in Lagos woonde en dat de politie hem daar wel onmiddellijk zou zijn komen zoeken. Tevens voert hij aan dat in Nigeria geen officiële documenten vereist zijn om een handel op te starten en dat aldaar geen adresregistratie bestaat. Deze verklaringen kunnen geenszins worden aangenomen. Niet alleen brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij om deze blote beweringen te ondersteunen, doch tevens blijkt uit de door hem neergelegde huwelijksakte dat adressen in Nigeria wel degelijk worden geregistreerd nu op dit officiële document de woonplaats op het ogenblik van het huwelijk (*"residence at time of marriage"*) wordt vermeld (administratief dossier, stuk 18: documenten). Bovendien is het niet aannemelijk dat de politie hem op zijn oude adres ging zoeken. Verzoeker stelde reeds drie jaar in Ibafo te wonen en gaf aan dat hij daar woonde in zijn eigen huis (administratief dossier, stuk 3, p.2). Voorts kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de politie, indien het hen daadwerkelijk louter om verzoeker te doen was, zijn leerjongens onmiddellijk zouden ondervragen omtrent zijn verblijfplaats.

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen nog des te meer klemt daar hij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo bleek hij niet te weten onder welke naam hij zou hebben gereisd en wist hij evenmin waar hij zou zijn aangekomen. Voorts zou hij niets hebben betaald voor zijn reis en kon hij evenmin preciseren wie voor zijn reis betaalde. Verzoeker kon tevens niet aangeven of België al dan niet zijn eindbestemming was (administratief dossier, stuk 3, p.3, 6).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. De neergelegde documenten vermogen niet zijn teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen (administratief dossier, stuk 18: documenten). De huwelijksakte en – foto's bevatten informatie over zijn identiteit en burgerlijke stand doch bevatten geen gegevens betreffende zijn concrete asielmotieven. Aan de brief van zijn broer kan omwille van de familieband tussen deze persoon en verzoeker en het gesolliciteerd karakter van deze brief, geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Het attest van psychotherapeut D.V.H., gevoegd bij het verzoekschrift, bevat geen informatie die verzoekers relaas vermag te ondersteunen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overtollige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

2.3. Verzoeker betwist de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De kans is groot dat hij bij een terugkeer naar Nigeria wordt blootgesteld aan foltering en executie. De overheid beschermt hem niet tegen dit willekeurige geweld. Een terugkeer zou in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS